

JOAN VIDAL I JOSEP ROIG
LAURÈDIA EN COMÚ

La tirolina de Schrödinger

Naturland i el triple salt mortal de Desperta Laurèdia

Fa uns anys, la tirolina de Naturland era una abominació, un perill ecològic, una insensatesa financera. Avui, com per art de màgia, s'ha convertit en una "oportunitat". O potser sempre ho va ser, però depenia de qui ho plantegés. Això sí que és turisme d'aventura: passar de la indignació a l'entusiasme sense ni despentinat-se.

Desperta Laurèdia, els mateixos que no fa tant clamaven contra Naturland com si es tractés del mateix dimoni escutat, ara han descobert que, mira, potser no estava tan malament. I la prova definitiva d'aquest gir copernicà és la tirolina de 625 metres que han licitat d'amagatots a través del BOPA. Aquella mateixa tirolina que el 2019 era una irresponsabilitat galopant i que ara, ves per on, deu tenir propietats miraculoses perquè ja no contamina, ja no és un disbarat financer i ja no és cap atac a la fauna local.

Com és possible? Potser és perquè estem davant d'un cas clar de la famosa paradoxa del gat de Schrödinger. Segons el físic Erwin Schrödinger, en mecànica quàntica una partícula pot estar en dos estats alhora fins que algú l'observa i la seva realitat es defineix. Doncs bé, a Sant Julià hem descobert la versió política d'aquesta teoria: la tirolina és, simultàniament, una catàstrofe ecològica i una inversió brillant, però només depenent de qui la defensa. Mentre la tirolina era de Vila, era un perill. Ara que la impulsa Desperta Laurèdia, resulta que és una gran oportunitat.

I no és que la tirolina sigui una mala idea per si mateixa, ans al contrari. Quan el cònsol Vila la proposava, tenia tot el sentit del món com a revulsiu per fer que el parc fos més atractiu i viable. El problema ve quan es passa de qualificar-la d'atemptat contra la muntanya a considerar-la una inversió encertada, tot sense ni un petit acte de contrició, sense un "mira, potser ens vam equivocar", sense ni tan sols un tímid "ens ho hem repensat".

Però siguem justos. Potser aquest canvi de parer no es deu a un exercici de cinisme polític, sinó que algú ha tingut una revelació divina. Qui sap, potser una nit el cònsol es va despertar tot suat i va exclamar: "Però si la tirolina era bona idea! Vila tenia raó!" I l'endemà ja estaven tots al BOPA licitant-la. És una possibilitat. L'altra és que criticar-la abans fos només un instrument electoral.

I aquí arribem a la gran pregunta: on són ara aquells militants i simpatitzants de Desperta Laurèdia que el 2019 trobaven aquest projecte un autèntic despropòsit? No haurien de sortir corrents a presentar al·legacions, com van fer aleshores? Perquè si aquest projecte és el mateix, i l'únic que ha canviat és qui el defensa, la lògica diu que haurien d'oposar-s'hi amb la mateixa vehemència. Però això no passarà. I si no passa, no quedarà cap dubte: la seva credibilitat no estarà en joc, simplement haurà desaparegut.

El problema és que això no

és només un fet aïllat. No és que hagin canviat d'opinió sobre una vulgar tirolina. És que la seva oposició contundent a determinades polítiques no era una qüestió de principis, sinó d'oportunitat política. I aquest episodi ens ho confirma: quan el poder esdevé l'objectiu final, les paraules perden tot el seu pes i les promeses es converteixen en paper mullat.

Perquè no ens enganyem, el parc -que no és pas cap Sant de la nostra devoció- pot ser viable si es gestiona bé, si es planifiquen les temporades d'obertura amb criteri, si es fan inversions intel·ligents i si es posen els recursos humans al servei d'un projecte sostenible. Però això exigeix tenir clar un model, no actuar amb improvisació constant.

I és aquí on Desperta Laurèdia fa el seu triple salt mortal. Fa quatre dies parlaven de tancar Naturland "ordenadament", de dissoldre Camprabassa i de no posar-hi més diners públics. Ara no només no el tanquen, sinó que l'engreixen amb més inversions. Han passat de demanar un funeral per al parc a organitzar-li una festa de benvinguda amb tirolina inclosa.

A partir d'ara, cada vegada que parlin d'ètica, de coherència i de responsabilitat política, només caldrà recordar-los aquesta història. I si algú no ho veu clar, només cal que pugui a la tirolina, es deixi caure i observi com es desplomen les promeses de Desperta Laurèdia a la mateixa velocitat que el seu discurs polític.